

Immanuel Kant hálósipkája

„Olvadás közben feje gyakran előrebukott, s beleütközött a gyertyákba: pamut hálósipkája ilyenkor azonnal lángra kapott, és lángolni kezdett a fején.”

9

Egyszer csak végszóra átáll az agy,
a papucs fogy, a háziköntös kopik.
Két fogalom között beáll a fagy.

Valaki kopog bútortól bútorig,
hiátusa éjszakába reccsen,
mondanám, ha voltam is, nem voltam itt.

Lenyomat volnék, az is épp fejben.
Mostanság egészen másra gondolkodok:
magamra pl., ha el nem felejttem.

Az idő leginkább a rosszabbra fog,
a szerelmet beszélő száj kibűl:
ez volna hát a bevégző állapot,

vagy mindez csak olybá: véletlenül?
Jóféle mértékes visszakapcsolás,
szabatlan. Kerül, amibe kerül.

Helyzete mindegy, terhét viselje más,
akit az sem érdekel, hogy vagyok,
mint afféle kifoszlottra elkopás.

Hiány-darab. Dologtalan dolog.
Így dédelgetem totyorgó lényemet,
kinek végszóra másfelé forog.

Koncentrál a kibagó emlékezet:
már csak a döntő lépést lépi el,
kísérletképpen, hogy ezt is meglehet,

mint annyiszor, és az is fél-siker,
próbálgatni, ami megmaradt épen.
A kibűlt ágnak is örülni kell.

A foszlányait hagyva a reményben,
magának az is félig-veszteség.
Vége-végezetlen bolyongjon ébren.

10

Üzemszerűen fonnyasztja képzetét.
Nyakig hűtőzik illúziókban.
Tanácstalan. Menne már. Maradna még,

ahogy lépdél előre a sorban.
Közéről hallja, keményen döng a rög,
ha a félüres deszkára pottyán.

Leginkább a fülbéli vekker csörög.
Nincs kedve hozzá. Bambulna tovább.
Szárad tövén mélyről az úr adta tők.

Sehogy sem leli napjának okát.
Akadályá sorvadó emlékezet.
Mi volt tegnap? Azon hogy lendül át?

Próbálja ápolgatni, ki meglehet
mezéből kiforgó aligha-én.
Gondjait nem önti el az élvezet.

Nyugodj meg, így jön, ez látszik egén,
ha följobb mélázol, nem az Orion.
Szerencsével lehetsz koptatta-vén,

*aki csirkeszárnnyát szatyrából kivon,
s delén mereng, mi kéne, ha vóna?
– és az egészet kisüti olajon.*

*Rekedt foncsorból ketyeg az óra,
mintha tükörből kiálló fonnyadás.
Maradjon további elnapolva.*

*Hulljon belőle fél zsebnyi jótanács.
A folytatásra vonatkozólag
tiéd e cellává avuló lakás,*

*és nem magyarázkodhatsz utólag.
Akár másképp, akár saját kezeddél
ki kell takarítanod az ólat.*

Petőfinek: „Szörnyű idő”

*A Baross téri aluljáróban, borongós, decemberi délutánon,
a karácsonyi zsibvásár csiricsárés pavilonjait kicselezve, kis
ívben megkerülve egy hirtelen láb elé került, valami fehéres,
mentőautóból előbogarászott viaszkosvászon lepedővel letakart
hullát, rövid sasszéval átlépve a még mindig csordogáló
vérpatakon: Szörnyű idő, Sándor, szörnyű idő...*

*Nyilván kést vághattak bele, s pontosan a verőérbe találva,
másképp ilyen látványosan nem vérezne, feküdné némán, jó
modorral, ahogyan kezdő halotthoz (Rejtő!) illik...*

*Néhány kannásbor-tekintetű hajléktalan, tisztos távolban
az oszlopok mögül, csillogó szemmel, mint a prédára éhes
vadak. Egyébként néma közönnyel vonul a nép, ahogy a tévében
esténként látható: valójában a világnak levegőben libegő,
piroskás párafoszlánya az ember az éppen aktuális bombázás,
erőszaktevés, robbantgatás idején...*

*Meglehet, csupán a vér folyik a gránitkockák fugáiban,
színe, mint az élet, az érett meggy vagy cseresznye lobbanása a
május végi napsütésben, és csak egy, immár fölösleges, láb alatt
heverésző, eltakaríthatatlan holttest-bucka akadályozza illetlenül
a forgalmat itt: ezekből annyi van városszerte, hogy szóra sem
érdemes...*

*Ne álljon meg az ember. Ne csodálkozzon, ne
kérdősködjék, mert nem illő. Nem a nemzet halt meg,
legalábbis az első nézetre. Csak semmi Segesvár!
Nemzetvesztés! Kandi végzet! Exmetafora! A folyton áramló,
csordogáló, folyásában ki nem fogyó élet ez, mint látjuk...*

*Sándor, csak annyit mondok neked: nem kellett volna
pánikot keltened avval a verssel. Most oda a város nyugalma.*